

1. Bo-že můj, Bo-že můj, proč jsi mě o - pu - stil?
Vzdá - lil ses o - de mne, od mé - ho vo - lá - ní,

Proč už mě ne - sly - šíš? Na te - be če - kám.
mar - ně tě vy - hlí - žím v be - ze - sné no - ci.

Ref. Sva - tý jsi Ho - spo - din, ve - leb - ný, dů - stoj - ný,

k to - bě lid při - chá - zí vzdá - vat ti chvá - lu.

V te - be vždy dou - fa - li, v stínu tvém skry - li se,

ty jsi jim do - přá - val u - nik - nout zma - ru.

2. Co jsem já proti nim? / Ubožák bez jména. / Ponížen,
ostouzen, zavržen všemi. / Volají s posměchem: / „K Bohu
se obracel, / ať si ho zachrání, když je mu milý.“ Ref.

3. Na svět mne přivedla / milost a láska tvá, / od chvíle
zrození ty jsi mým Bohem. / Nebuď mi vzdálený, / znaven
jsem úzkostí, / na pomoc nikoho jiného nemám. Ref.

4. Nenávist kolem mne / hladově obchází, / jako vosk
srdce mé v nitru mém taje. / Jako střepeček ze džbánu /
vyschla už síla má, / jazyk můj lepí se, sražen jsem
v prachu. Ref.

5. Vysvoboď duši mou, / zachraň to jediné / z objetí
temnoty, ze strachu smrti. / Tak jsem tě volával / v úzkosti
nejvyšší / a ty ses, Bože můj, až ke mně sklonil. Ref.

6. O jménu přesvatém / vypovím bratřím svým, / před
celým lidem tvým vzejde má chvála. / Kdo před ním
bázeň má, / ať chválí jej a ctí, / potomci Jákoba, Božského
lidu. Ref.

7. K Bohu se navrátí / vzdálené končiny, / přijdou se
poklonit lidé všech zemí. / O tom, co učinil, / budou dál
vyprávět / dcerám i synům svým na věky věků. Ref.

τ: Jiří Pejla

m: Ladislav Moravetz

s: Ladislav Moravetz